

[Lis Møller.]

1973 og 1974 bliver katastrofale personale-mæssigt set.

Derfor mit spørgsmål til undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Jeg er ganske enig med fru Lis Møller i, at behovet for yderligere kapacitet til uddannelse af børnehavepædagoger er meget stort, og bestræbelserne for at imødekomme dette behov tillægges også en meget høj prioritet. Det stigende behov for disse pædagoger skyldes jo forøgelsen af pladser i børnehaver og på fritidshjem og den stigende tendens til at ansætte pædagoger inden for andre områder end de nævnte.

Der er også igennem de senere år foretaget væsentlige kapacitetsudvidelser; alligevel må beklageligvis mange kvalificerede ansøgere afvises. Der er stadig et stort udækket behov for færdiguddannede pædagoger, bl. a. fordi et forholdsvis stort antal forlader erhvervet efter et kort åremål. Dette sidste forhold vil forhåbentlig ændre sig, når loven af 1969 om uddannelse af børnehav- og fritidspædagoger er slået igennem; efter denne lov er der jo gennemført en væsentlig forbedring af uddannelsen, der herefter forlænges fra 2-årig til 3-årig. Men det skaber, som fru Lis Møller gjorde opmærksom på, uundgåeligt overgangsproblemer og forøger kapacitetsbehovet.

I undervisningsministeriet har man derfor undersøgt forskellige udvidelsesmuligheder, og ministeriet er i første række trådt i forbindelse med de bestående seminarier, der har lærerkræfterne og det fornødne praktikgrundlag. Der er for både hovedstaden og provinsen tale om såvel kortsigtede som langsigtede planer af forskellig art såsom nybyggeri, ombygning, opstilling af pavilloner, indgåelse af nye lejemaal og forsøg på bedre udnyttelse af de eksisterende lokaler.

Undervisningsministeriet har i øvrigt netop i går opnået et acceptabelt skriftligt tilbud om at erhverve en større ejendom i en af hovedstadskommunerne. Efter de foreliggende oplysninger skulle der være gode muligheder for at ombygge og udvide denne ejendom med henblik på et ikke uvæsentligt bidrag til forøgelse af kapaciteten.

Der er naturligvis grænser for, hvor meget der kan nås inden næste skoleårs begyndel-

se, men vi vil yde fuld støtte til at fremme de realitetsbetonede bestræbelser, så vidt der er fysiske og økonomiske muligheder derfor.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Hertling* til ministeren for Grønland:

„Vil ministeren oplyse, hvorledes det går med spørgsmålet om erstatning til private husejere, som flytter fra Qutdligssat og andre fraflytningssteder?“

Knud Hertling: Lige siden fraflytnings-spørgsmålet blev aktuelt i forskellige fraflytningssteder i Grønland og ikke mindst i Qutdligssat, rejstes der fra forskellig side spørgsmål om erstatning til folk, som måtte forlade deres egne huse. Selv om der nu er hengået over 3 år, siden dette for mange mennesker vigtige problem blev rejst, har ministeren endnu ikke afsluttet sine overvejelser.

For hvert år bliver der flere og flere tidligere husejere, som med spænding venter på denne afgørelse. Derfor spørger jeg ministeren for Grønland, hvornår sagen kan ventes at blive afgjort.

Ministeren for Grønland (A. C. Nor-mann): Spørgsmålet om ydelse af erstatning for det tab, som befolkningen i Qutdligssat vil komme til at lide som følge af, at deres huse bliver værdiløse, når Qutdligssat i 1972 bliver affolket, blev rejst af kommunalbestyrelsen under statsministerens og mit besøg i byen i efteråret 1969. Der kunne selv-sagt ikke tages stilling til spørgsmålet på mødet, og det blev aftalt, at der skulle fremsendes et forslag til ministeriet.

Arbejds- og socialdirektionen har derefter i sommeren 1970 rejst spørgsmålet over for ministeriet. Direktionen, som hører under landsrådet, fastslår, at befolkningen ikke har noget retligt krav på erstatning, og det er jeg enig i, men direktionen foreslår, at der ydes en vis erstatning ud fra billighedshensyn. Baggrunden for, at Qutdligssats befolkning må flytte, er jo, at kullene ikke kan klare sig i konkurrencen med olien, og det hævdes derfor, at det ikke vil være rimeligt, at Qutdligssats befolkning alene skal bære